

Ο
ΕΤΗΣΙΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΣΤΗΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΝ
Α ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

*«Αὕτη ἐστίν ἡ νίκη
ἡ νικήσασα τόν κόσμον,
ἡ πίστις ἡμῶν.»
(Α΄ Τω. 5,4)*

Ἐπιμελητής ὕλης:
Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Πλευράκης

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»
Τηλ. 2310-46 27 44 Fax: 463 455
Τ.Θ. 60060, Τ.Κ. 570 01
ΘΕΡΜΗ 2023

**Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
2023**

*«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη
ἣ νικήσασα τὸν κόσμον,
ἣ πίστις ἡμῶν.» (Α΄ Ίω. 5,4)*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας,
μετά τό
«Εἶη τό ὄνομα Κυρίου Εὐλογημένον»,
παρατάσσονται στόν σωλέα
οἱ φέροντες τόν Τίμιο Σταυρό,
τίς Δεσποτικές Εἰκόνες,
τά Ἐξαπτέρυγα καί τά λάβαρα
καί οἱ ἱερεῖς μέ τό Εὐαγγέλιον
καί τόν Σταυρό εὐλογίας.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

εἶναι τά ἐγκαίνια τῆς Ὁρθοδοξίας,
ἡ ἀνακαίνισις, διατράνωσις
καί διακήρυξις
τῆς ὀρθόδοξου πίστεως

Εἶμαι ὑπερήφανος
 πού εἶμαι ὀρθόδοξος Χριστιανός, καί εἶμαι μέλος
 τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Γνωρίζω ὅμως τί σημαίνει «Ὀρθοδοξία»;

Ποιά σημασία ἔχει γιά μένα προσωπικά τό γεγονός ὅτι εἶμαι ὀρθόδοξος χριστιανός

Τό ιεραποστολικό χρέος πού ἔχω, εἶναι νά συμβάλλω ὀλόψυχα, μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις, στή ζωή καί τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας!

Τό κάνω;

Ἡ ζωή καί τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἑορτές, τά μυστήρια της, ἡ θεία Λειτουργία καί ἡ θεία Κοινωνία, ἡ ὀργάνωση, **καθώς** καί οἱ ἄνθρωποι, τά μέλη της, ἡ συνοχή καί οἱ σχέσεις τους, τό ιεραποστολικό καί τό κοινωνικό ἔργο της, μέ ἐνδιαφέρουν; ;

Νοιάζομαι γιά ὅλα αὐτά;

Συμβάλλω κατά κάποιο τρόπο στή ζωή καί τήν πρόοδό τους;

Χρειάζονται τήν ἀγάπη μου, τό ἐνδιαφέρον μου, τή βοήθειά μου;

Ἀποστολή καί εργο καί τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι αὐτό πού ἀνέθεσε ὁ Χριστός στούς Ἀποστόλους Του: Νά μένουν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐνωμένοι μέ τό Χριστό καί μεταξύ τους, νά διαδίδουν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, νά καλοῦν τούς ἄλλους στή σωτηρία, νά διακονοῦν τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου. **«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά Ἔθνη»**. Ἀπό αὐτήν τήν ἀποστολή δέν ἐξαιρεῖται κανεῖς πιστός.

Τό χρέος πού ἔχω Ἐγώ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία εἶναι
 νά δεῖξω τὴν ἀφοσίωση
 καί τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὴν Ἐκκλησία:
 Νά μελετῶ καί νά προσεύχομαι.

Νά ἔρχομαι νωρίς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κάθε Κυριακῆ
 καί γιορτῆ στὴν Ἐκκλησία.

Νά μεταλαβαίνω τακτικά.

Νά ἀγαπῶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους

Νά συγχωρῶ τοὺς ἐχθρούς μου καί νά διακονῶ
 τὴ σωτηρία τους.

Νά συμβάλλω μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις στὴ δό-
 ξα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι ξεκάθαρη!

«Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου

ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου

καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου

καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου

καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου·

καί τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.» (Λουκᾶ 10,27)

Σήμερα εἶναι εὐκαιρία κάθε πιστός νά μελετή-
 ση μέ προσοχὴ καί ἐνδιαφέρον καί νά ἐνημερωθῆ
 πλήρως γιὰ τό μέγα πρόβλημα τῆς διαιρέσεως τοῦ
 Χριστιανισμοῦ στὸν κόσμο!

Στοιχειώδης ἐνημέρωση
γιά τόν ἑορτασμό!

Ποιά ἦταν τά αἷτια τῆς διασπάσεως τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, στά τρία μεγάλα τμήματα τοῦ Χριστιανικοῦ Κόσμου.

Ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ὡς τό ἔτος 1054, οἱ χριστιανοί ὅλου τοῦ κόσμου Ἀνατολῆς καί Δύσεως παραμένουν ἐνωμένοι μέ τήξν ἴδια πίστη καί ζωή καί ἀγάπη στή

**Μία, Αγία,Καθολική καί Ἀποστολική
Ἐκκλησία**

Στήν περίοδο αὐτή ἡ Ἐκκλησία κατά τόπους διακρίνεται σέ πέντε ὀργανικές διοικήσεις, τά λεγόμενα Πατριαρχεῖα:

1. Ρώμης
2. Κωνσταντινουπόλεως
3. Ἀλεξανδρείας
4. Ἀντιοχείας
5. Ἱεροσολύμων

1054 Τό μέγα σχίσμα!

Ἀπό τήν Μία Ἀγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία,

σχιζεται καί ἀποκόπτεται

ἡ Ρωμαιοκαθολική ἢ Παπική, ἡ Δυτική Ἐκκλησία,

γιατί προσδέτει στήν Ἱερά Παράδοση στοιχεῖα καινούρια, πού δέν παρεδόθησαν ἀπό τό Χριστό καί τούς Ἀποστόλους.

Ἐκτοτε ἔχομε δύο Ἐκκλησίες.

Στήν Ἀνατολή παραμένει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διατηρεῖ ἀναλλοιώτως καί ἐρμνεύει ὀρθοδόξως ὅ,τι παρέλαβε ἀπό τό Χριστό καί τούς Ἀποστόλους χωρίς νά προσδέτη ἢ νά ἀφαιρῇ, ἢ νά παρερμηνεύη τίποτε. Ἀνώτατη αὐθεντία της θεωρεῖ τήν Οἰκουμενική Σύνοδο!

Στή Δύση βρίσκεται, ἡ Παπική, Ρωμαιοκαθολική, Λατινική Ἐκκλησία.

Κοινό στοιχεῖο μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς ἔχομε τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἱερά Παράδοση. Διατηροῦν τήν πίστη στήν Ἐκκλησία, ἀλλά διαφοροποιούμεθα στό ὅτι αὐτοί προσδέτουν στοιχεῖα, ὅπως τό Πρωτεῖο ἐξουσίας πού ἀπαιτεῖ ὁ Πάπας καί τό Φιλιόκβε, μιά προσθήκη στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, τό ὁποῖο συντάξε ἡ Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος τό 325. Σημαίνει ὅτι «τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ» καί διασπᾶ τήν ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Ἀνώτατη αὐθεντία της θεωρεῖ τόν Πάπα.

1517

γίνεται τό δεύτερο μεγάλο Σχίσμα
στή Δυτική Ἐκκλησία.

Ὁ Προτεσταντισμός.

Ἐνατίον τῶν αὐθαιρεσιῶν τοῦ Παπισμοῦ
 «διαμαρτύρεται» ὁ Λούθηρος,
 Γερμανός Ρωμαιοκαθολικός Ἱερεύς, μέ ἀρρομή τά
 συγχωροχάρτια.

Τόν ἀκολουθοῦν οἱ δύο ἄλλοι μεταρρυθμιστές
Σβίγκλιος καί Καλθίνος
 καί δημιουργεῖται ὁ Προτεσταντισμός.

Ὁ προτεσταντισμός εἶναι ἡ διάλυση τῆς Ἐκκλησίας! Ἄν ὁ Παπισμός ἔχει αὐθεντία τόν Πάπα καί ὑποτίθεται ὅτι ἀναγνωρίζει τίς πηγές τῆς πίστεως, τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἱερά Παράδοση, ὁ Προτεσταντισμός θεωρεῖ στήν οὐσία αὐθεντία, τή λογική κάθε χριστιανοῦ. Ὁ καθένας πιστεύει ὅ,τι θέλει, ὅ,τι κρίνει ὁ ἴδιος σωστό! Ἀπορρίπτουν τελείως ἐκτός ἀπό τόν Πάπα, καί ὅλη τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί δέχονται μόνη αὐθεντία τήν Ἁγία Γραφή, τήν ὁποῖαν ὅμως ἐρμηνεύει καθένας ὅπως νομίζει. Δέν ἔχουν ἱερωσύνη, οὔτε μυστήρια!

Ὡς ἀνώτατη αὐθεντία δέχονται μόνο τό Εὐαγγέλιο! Γι' αὐτό λέγονται «Εὐαγγελικοί».

Ἡ ἔννοια τοῦ ἑορτασμοῦ

Ὁ θριάμβος τῆς πίστεως!

Ὁ ἐτήσιος ἑορτασμός τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποτελεῖ οὐσιαστικά μιά ἀνανέωση τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως καί μιά πανηγυρική ἐπανατοποθέτηση τῶν ἑορταστῶν στίς βάσεις τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως. Κάθε χρόνο δηλαδή, γίνεται μιά ἀναζωογόνηση τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ἡ ἀνανέωση τοῦ ζήλου καί τῆς ἀφοσιώσεως τῶν πιστῶν στίς ἀλήθειες τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, πού ἀποτελοῦν τά θεμέλια τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καί τῆς ἀσφάλειας καί συγχρόνως εἶναι ὄρος ἀπαραίτητος γιά τήν κληρονομία τῆς μελλούσης ζωῆς καί Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τήν ἴδια ὥρα, μέ τόν ἑορτασμό, γίνεται διακήρυξη καί διατρένωση τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, γιά νά τίς γνωρίσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καί νά τίς ἀκολουθήσουν. Γιατί αὐτές οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεως μας εἶναι ὁ μοναδικός δρόμος, ὁ ὁποῖος θά μᾶς βγάλῃ ἀπό τά ἀδιέξοδα τοῦ παρόντος κόσμου καί θά μᾶς εἰσαγάγῃ στήν αἰώνια χαρά, τήν εἰρήνη, τήν ἀσφάλεια καί τή μακαριότητα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ ἐτήσιος αὐτός ἑορτασμός, ἐκτός τοῦ ὅτι χρωματίζει τήν ἀκολουθία τῆς ἡμέρας μέ ψαλμούς, ὕμνους καί ἀναγνώσματα, τά ὁποῖα ἐκφράζουν τό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, κορυφώνεται σέ μιά ἱερή λιτανεία τῶν ἑορταστῶν, ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος, γύρω ἀπό κάθε ναό, ἐνῶ κρούονται χαρμόσινα καί πανηγυρικά οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν.

Προπορεύονται ὁ Τίμιος Σταυρός, τά Ἐξαπτέρυγα καί τό Ἅγιον Εὐαγγέλιον μέ τίς ἱερές εἰκόνες καί ἡ λιτανεία κατὰ τήν ἐπιστροφή στό Ναό, καταλήγει σέ μιά πανηγυρική Δοξολογία, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἀνάγνωση ἀποσπασμάτων τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου καί τό μνημόσυνο μέ τούς μακαρισμούς τῶν ὁμολογητῶν καί ὑπερμάχων τῆς πίστεως.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Ἡ ἱστορική ἐνημέρωση χρειάζεται ἐμπλουτισμό, νά γίνη πληρέστερη καί κατατοπιστικώτερη!

Οἱ διωγμοί τῶν πιστῶν κατά τήν Εἰκονομαχία ἦταν φοβεροί.

Οἱ Εἰκονομάχοι πρόλαβαν τίς μεταρρυθμίσεις τοῦ Λουθηρου καί τῶν ἄλλων ἡγετῶν τῆς Διαμαρτύρησης, καθώς καί ἐκεῖνες τίς φρικτές ἐπιθέσεις πού ἤρχισαν οἱ ἄθεοι καί ἀρνητές διαφωτιστές καί μετά ἀπό αὐτούς οἱ μαρξιστές ἐναντίον τῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες καί συνεχίζονται μέχρι σήμερα μέ ἄλλη δολιότερη καί πιό ἐπικίνδυνη μορφή.

726. Ὁ αὐτοκράτορας Λέων Γ' ὁ Ἰσαυρος ἐκδίδει ἀπανωτά διατάγματα μέ τά ὁποῖα ἀπαγορεύει τήν προσκύνηση τῶν εἰκόνων καί τελικά τίς ἐξορίζει ἀπό τοὺς ναούς. Παρατηρεῖται σθεναρή ἀντίσταση ἀπό τοὺς μοναχοὺς καί ἰδίως τοὺς Στουδίτες.

787. Ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος μετά ἀπό πενήντα χρόνια καταδικάζει τήν πλάνη τῶν εἰκονομάχων καί δεσπίζει τήν τιμητική προσκύνηση τῶν εἰκόνων μέ βάση τή διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

843. Ὁ θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὀριστική καταδίκη καί κατάπαυση τῆς εἰκονομαχίας καί ἡ ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων. πραγματοποιήθηκε τήν

Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν τοῦ 843, στήν Κωνσταντινούπολη μέ ἀπόφαση τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου. Ἡ ἡμέρα αὐτή ὀνομάστηκε «Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας» καί καθιερώθηκε νά ἐορτάζεται στό ἐξῆς κάθε χρόνο ὡς θρίαμβος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔναντι ὄλων τῶν κακοδοξιῶν καί τῶν αἵρέσεων, οἱ ὁποῖες ἐμφανίστηκαν στήν ἱστορία καί ἀπειλήσαν κατά καιροῦς τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Τί ἦταν στή βαθύτερη οὐσία τῆς ἡ εἰκονομαχία καί ποιά σημασία ἔχει ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός τοῦ θριαμβοῦ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως;

Ἡ Εἰκονομαχία στήν οὐσία τῆς ἦταν μιά φοβερή γενική ἀπειλή τοῦ κόσμου ἔναντιον τῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός τῆς νίκης κατά τῶν Εἰκονομάχων εἶναι μιά εὐκαιρία, κατά τήν ὁποῖαν ἡ Ἐκκλησία διακηρύττει τήν ἱστορική ἀλήθεια τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τῆς Θεανδρικής ὑποστάσεως καί παρουσίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἡ Ἐκκλησία προβάλλει ὀλόκληρο τό λυτρωτικό ἔργο, τό ὁποῖον ἐργάστηκε ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στή γῆ ὅπως τό βιώνει ἡ ἴδια γιά τή στερέωση καί τόν ἀγιασμό τῆς, καί καθώς τό μαρτυρεῖ καί τό προτείνει ὡς μοναδική λύση σωτηρίας γιά τό δρᾶμα τῆς ἀνθρωπότητος γενικά καί τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ εἰκονομαχία στήν οὐσία τῆς ἦταν μιά μαχητική ἀντίδραση τοῦ κόσμου, ἕνας πόλεμος ἐναντίον τῆς ἀλήθειας πού ζεῖ καί προβάλλει ἡ Ἐκκλησία ὡς λύση τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου. Μιά σκατά μέτωπον σύγκρουση Κόσμου καί Ἐκκλησίας! Ἡ ἀντίδραση αὐτή τῶν εἰκονομάχων στηρίζεται στή λογική τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀπαιτεῖ νά μετῶ καί νά ἐξηγῆ κάθε πᾶγμα καί κάθε μυστήριον μέ τή δική τῆς μεζούρα.

Τήν ἀρχική ὄθηση στήν ἀντίδραση αὐτή ἔδωσαν οἱ ἐπιδράσεις πού δέχτηκαν οἱ πρῶτοι ὑποκινητές τῆς, οἱ Ἰσαυροὶ αὐτοκράτορες (717), ἀπό τόν Ἀραβικό καί τόν Ἰουδαϊκό κόσμο. Ἡ Εἰκονομαχία ἀπειλοῦσε τά θεμέλια τῆς πίστεως, τήν οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ οὐσία αὐτή τοῦ Χριστιανισμοῦ
εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ἐνανθρωπήσεως
τοῦ δευτέρου Προσώπου
τῆς Ἁγίας Τριάδος
καί τῆς τέλειαις ἐνώσεως
τοῦ Θεοῦ Λόγου μέ τήν ἀνθρώπινη φύση,
στό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ,
πάνω στήν ὁποῖαν θεμελιώνεται
ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρωτίστως ἔνωση τοῦ θείου καί τοῦ ἀνθρώπινου παράγοντα· Προσέγγιση τοῦ πνευματικοῦ καί τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου σέ ἕνα Πρόσωπο, τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Μέ τήν ἐνανθρώπηση καί τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαταστάθηκε ἡ σχέση τοῦ ὑλικοῦ καί τοῦ

πνευματικοῦ κόσμου. Ἐγινε ἡ ἔνωση τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου στό ἓνα Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἔνωση τοῦ πνευματικοῦ καί τοῦ ὕλικου κόσμου στό θεανδρώπινο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία. Ὁ ἀόρατος Θεός, τό Πνεῦμα, συναντήθηκε, ἐνώθηκε, ἐνδύθηκε τήν ὕλη καί ἔγινε ὄρατός. Ὁ ἐπέκεινα τοῦ κόσμου Θεός μπῆκε στήν ζωή τοῦ κόσμου. Ὁ ἄχρονος καί αἰώνιος καί ἐκτός χώρου μπῆκε στόν ἱστορικό χρόνο καί τόν χώρο τοῦ κόσμου καί ἐνήργησε τόν ἐξαγιασμό τους. Ὅλο αὐτό τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἐξασφάλισε τή δυνατότητα τοῦ πνεύματος νά ἐκφραστῆ μέσα ἀπό τήν ὕλη.

Μέ δύο λόγια ἡ εἰκονομαχία ἦταν μιά συνολική ἐχθρική ἀντίδραση τῆς χριστεπώνυμης ἡγεσίας τῆς βυζαντινῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία στήν οὐσία ἐπιχειροῦσε μιά ἀποστασία ἀπό τήν ὀρθόδοξη παράδοση. Ἡ ἀποστασία αὐτή ἦταν τέτοιου μεγέθους, ὥστε ἐξέφραζε καί ἀνανέωνε τίς πλάνες ὄλων τῶν αἱρέσεων, δηλαδή ὄλων τῶν ἐπιθέσεων τοῦ κόσμου κατά τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως. Ἦταν μιά ἀνανέωση καί ἐξαπόλυση τῶν παλαιῶν σκληρῶν διωγμῶν κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τελικά μιά προσπάθεια τοῦ «Κόσμου», τῆς Πολιτείας, νά ὑποτάξῃ πλήρως τήν Ἐκκλησία καί νά τήν μεταβάλῃ σέ μιά κρατική θρησκευτική ὑπηρεσία, χωρίς καμιά ἐσωτερική οὐσία καί δυνατότητα λυτρωτικῆς εὐεργεσίας γιά τό λαό. Ἡ αἰώνια πολεμική τοῦ «Κόσμου» καί τοῦ ἄρχοντός του, τοῦ Διαβόλου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως

ἐκφράζεται μέ τά θαυμαστά ὄραματα τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, κεφ. 13.

Γιά νά κατανοηθῆ τό μέγεθος τοῦ διωγμοῦ καί ἡ σημασία τῆς ἀπειλῆς, πρέπει νά μελετηθῆ μέ προσοχή τό **Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας** καί νά ἀναζητηθῆ συμπληρωματική ἱστορική βιβλιογραφία. (βλέπε **Θρησκευτική καί Ἡθική Ἐγκυκλοπαιδεία**, λήμματα **Εἰκονομαχία**, **εἰκόν**, **Ὁρθοδοξίας ἑορτή**, **Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος**, **σχετική μονογραφία Βασ. Λαούρδα καί ἄλλα**.)

Σέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες σήμερα, στό τέλος τοῦ Ὁρθρου γίνεται μιᾶ ἐπίσημη θριαμβευτική τελετή: Οἱ ἱερεῖς καί ὁ λαός παίρνουν τά ἱερά σύμβολα τῆς πίστεώς μας, τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, τόν Τίμιο Σταυρό, τά Ἐξαπτέρυγα, τά λάβαρα καί τίς εἰκόνες καί μέ χαρούμενες κωδονοκρουσίες καί ὕμνους λιτανεύουν περιχαρῶς γύρω ἀπό τούς ναούς εὐχαριστῶντας τό Θεό καί μακαρίζοντας τούς ἁγίους ὁμολογητάς τῆς πίστεως, γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. «**Καί ὁμόνοια γίνεται τῶν πιστῶν δεοθράβευτος**».

**Μέ τόν ἑορτασμό αὐτό
θυμούμαστε καί τιμοῦμε**

α)

τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο τοῦ 787

β)

καί τήν ἐνδημοῦσα Σύνοδο τοῦ 843.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος κατεδίκασε τήν πλάνη τῆς Εἰκονομαχίας, ἀποκατέστησε τήν τιμητική προσκύνηση τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί τίς ἀνόρθωσε ξανά στήν πρώτη τους θέση πάνω στούς πεσούς καί τούς τοίχους τῶν ναῶν.

Δυστυχῶς, μετά ἀπό μιά σύντομη κατάπαυση τοῦ διωγμοῦ, ἡ εἰκονομαχία ἀνανεώθηκε πάλι.

Μέ τήν ἐνδημοῦσα (ἕκτακτη) Σύνοδο τοῦ 843 ἡ ὀρθόδοξη πίστη ἐδριάμβευσε καί ἡ εἰκονομαχία κατέπαυσε ὀριστικά. Τότε ὕστερα ἀπό 117 χρόνια πολέμου καί διωγμῶν, ἐσήμανε ἡ ὀριστική κατάπαυση τῆς εἰκονομαχίας καί ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐναντίον ὄλων τῶν αἱρέσεων.

ΤΟ «ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Εἶναι τό γράμμα μέ τήν ἀπόφαση τῆς ἐνδημούσης Συνόδου, τό ὁποῖο περιλαμβάνει τήν ἀνανέωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί εἶναι καταχωρημένο στό βιβλίο τοῦ Τριωδίου μαζί μέ τήν ἀκολουθία τῆς Α' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. Φέρει τόν τίτλο:

«Ἐποφειλομένη πρός Θεόν
ἐτήσιος εὐχαριστία,
καθ' ἣν ἡμέραν ἀπελάβομεν
τήν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν,
σύν ἀποδείξει
τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων,

καί καταστροφῇ
τῶν τῆς κακίας δυσσεβημάτων.»

Στήν οὐσία του
τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι
«Ἡ εὐχαριστία
πού ὀφείλομε κάθε χρόνο στό Θεό
τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν
ἀπολαύσαμε ἐλεύθερη
τήν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ,
πού ἀναδείχτηκαν καί διακηρύχτηκαν
τά εὐσεβῆ δόγματα τῆς πίστεως,
καί συγχρόνως
καταδικάστηκα, καταφρονήθησαν
καί ἀφανίστηκαν
οἱ κακοδόξες διδασκαλίες τῶν ἀσεβῶν.»

Ὁ Συνοδικός Τόμος, τό κείμενο στό ὁποῖο κατέγραψε τήν ἀπόφαση καί διακήρυξή της ἡ Σύνοδος, ὀνομάζεται Ὁρος ἢ Τόμος τῆς Συνόδου, ἢ «Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Περιλαμβάνει διατυπωμένη ἐπακριβῶς τήν δογματική ἀλήθεια τῆς πίστεως καί διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας σχετικά μέ τούς ὅρους: «λατρεία» καί «προσκύνησις». Διευκρινίζει καί διακρίνει τήν ἀπόλυτη «λατρευτική προσκύνηση», τήν κυρίως «λατρεία», ἡ ὁποία ἀπονέμεται μόνον εἰς τόν Θεόν ἀπό τήν «σχετική, ἢ τιμητική προσκύνηση», ἡ ὁποία ἀπονέμεται στούς Ἁγίους, τά ἱερά λείψανα, τό Εὐαγγέλιο, τόν Τίμιο Σταυρό καί τίς ἅγιες εἰκόνες.

Διευκρινίζει επίσης τό Συνοδικό,
τόν άγιαστικό ρόλο
τῶν Αγίων καί τῶν ιερῶν αντικειμένων
τῆς πίστεως!

Ὅτι εἶναι πνευματικά σύμβολα καί φορεῖς πνευματικοῦ περιεχομένου, ὄργανα χάριτος, διά τῶν ὁποίων ἡ μυστική θεία πραγματικότητα μέ τήν ὁποίαν συνδέονται, ὁ Θεός, διοχετεύει άγιαστική χάρη καί δύναμη στούς πιστούς πού εκφράζουν τό σεβασμό καί τήν προσκύνησή τους πρὸς αὐτά. Τέτοια σύμβολα εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός, τό ιερό Εὐαγγέλιο μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, τά ιερά λείψανα καί οἱ ἅγιες εἰκόνες.

Τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας λοιπόν, ἐπεξηγεῖ, ὅτι ὁ σεβασμός καί ἡ τιμή τῶν πιστῶν πρὸς τούς άγίους καί τά ιερά αντικείμενα εἶναι οὐσιαστικά σεβασμός καί τιμή πρὸς τήν άρχική πηγή, τόν δοτήρα τοῦ άγιασμοῦ Θεόν καί τούς Άγίους Του. Οἱ άγιοι εἶναι οἱ εκλεκτοί φίλοι τοῦ Θεοῦ, τούς ὁποίους ὁ Θεός άγαπᾶ γιατί Τόν εὐχαρίστησαν ακολουθήσαντες τόν Μονογενῆ Υἱό καί Λόγο Του. Κι ἐμεῖς οἱ πιστοί λατρεύουμε τό Θεό καί τιμοῦμε τούς φίλους Του, τούς Άγίους. «Ἐμοί δέ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι Σου, ὁ Θεός», δηλαδή: ἀπό μένα Θεέ μου, πάρα πολύ τιμήθηκαν οἱ φίλοι Σου. Καί ξέρομε, ὅπως μᾶς βεβαιώνουν οἱ μεγάλοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ὅτι ὁ σεβασμός καί ἡ τιμή πού εκδηλώνουμε τιμῶντας καί προσκυνῶντας τίς άγιες εἰκόνες, μεταβαίνει καί αποδίδεται στό πρω-

τότυπο, στό ύπαρκτό δηλαδή πρόσωπο πού εικονίζουν. «*Ἡ τιμή τῆς εἰκόνας ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει*», διακηρύττει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἄλλωστε, τά πρόσωπα καί οἱ εικονιζόμενες πραγματικότητες, εἶναι πρόσωπα καί πραγματικότητες πού ὑπῆρξαν ἱστορικά. Ὁ Χριστός ἦρθε στόν κόσμο, ἔδρασε μέσα σ' αὐτόν καί ἐργάστηκε τή σωτηρία μας. Τό ἴδιο καί οἱ Ἅγιοι. Ἐξῆσαν σέ συγκεκριμένο τόπο καί ὠρισμένη ἱστορική ἐποχή. Τά εικονιζόμενα πρόσωπα λοιπόν, ὑπάρχουν, ἀλλά δέν εἶναι ὀρατά μέ τά σωματικά μάτια. Τό βλέπομε ὁμως μέ τά μάτια τοῦ νοῦ, μέ τά μάτια καί τή γνώση τῆς πίστεως.

Στό τέλος αὐτοῦ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου προσετέθησαν ἀργότερα καί ἄλλες παράγραφοι ἀπό μεταγενέστερες Συνόδους, πού συνεκροτήθησαν γιά τήν καταδίκη καί ἄλλων πλανῶν καί κακοδοξιῶν οἱ ὁποῖες ἐμφανίστηκαν ἀργότερα. Προστέθησαν ἀκόμη ἡ αὐθεντική διατύπωση τῶν ὀρθοδόξων δογματικῶν διδασκαλιῶν ἐπί τῶν νέων θεμάτων πού προέκυψαν, καθώς καί οἱ τιμητικοί μακαρισμοί πού ὀφείλομε στούς ὑπερμάχους καί ὀμολογητάς τῆς πίστεως καί τά ἀναδέματα καί ἀποκηρύξεις ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν καί εἰσηγητῶν τῆς πλάνης.

Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε τήν «εἰκονική καταγραφή», δηλαδή τήν ἀναπαράσταση τῶν ἱστορικῶν

γεγονότων μέ τή ζωγραφική τέχνη τῶν εἰκόνων, ἀλλά καί τήν τιμητική προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων, γιά τόν ἐξῆς κυρίως λόγο: Μέ τόν «εἰκονισμό», δηλαδή μέ τό λόγο τόν ὁποῖον ἐκφράζει βουβά - χωρίς νά ἀκούγεται καί νά ὁμιλῇ - ἡ εἰκόνα, δείχνει καί ὁμολογεῖ, ἐκφράζει καί διακηρύσσει παραστατικά τό οὐσιαστικό περιεχόμενο, τήν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ὅτι: ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρός, καταδέχτηκε νά κατεβῇ καί νά κατασκηνώσῃ ἀνάμεσά μας, νά γίνῃ ἄνθρωπος ὅμοιος μέ ἐμᾶς, ὁρατός καί περιγραφτός, καί νά ἐργαστῇ τή σωτηρία μας, δηλαδή τήν ἀποκατάσταση τοῦ ἀνθρώπου στήν προπρωτική δόξα καί μακαριότητα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

**ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ
ΣΧΕΔΙΟ ΤΕΛΕΤΗΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΤΗΣΙΟ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ**

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Προσίμιον

Κοντάκιον

Αυτόμελον. Ήχος πλ. δ'.

Ο ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρὸς
ἐκ Σοῦ Θεοτόκε
περιεγράφη σαρκούμενος
καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα
εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναμορφώσας
τῷ θείῳ κάλλει συγκατέμιξεν.
Ἄλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν
ἔργῳ καὶ λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Μετάφραση:

Ὁ ἀπερίγραπτος Υἱὸς καὶ Λόγος
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς
ἔγινε περιγραπτὸς ἀπὸ σένα Θεοτόκε
μέ τὴν ἐνανθρώπηση
καὶ τὴν ἐνσάρκωσή Του.
Αὐτὸς ἀνέμιξε τὴν λερωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία
εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, μέ τὸ κάλλος τῆς Θεότη-
τός Του καὶ τὴν ἀναμόρφωσε, τὴν ἀποκατέστησε
στὴν ἀρχικὴ τῆς καθαρότητα.

Καί ἔμεῖς πού πιστέψαμε καί δεχτήκαμε τή σωτηρία πού ἐργάστηκε ὁ Χριστός γιά μᾶς μέ τή σταυρική θυσία καί τήν ἀνάστασή Του, τήν ὁμολογοῦμε, τήν διακηρύττουμε, τήν ἐξιστοροῦμε, τήν διηγούμεστε μέ ἔργα, ὅπως εἶναι οἱ εἰκόνες καί οἱ τελετές - ἡ Θεία Λειτουργία - καί μέ λόγια, ὅπως εἶναι τά κηρύγματα καί τά συγγράμματα.

ΛΑΟΣ

Ὅλος ὁ Λαός μαζί ἐπαναλαμβάνει:
Ὅμολογοῦντες τήν σωτηρίαν
ἔργῳ καί λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Οἶκος.

Τοῦτο, τό τῆς Οἰκονομίας μυστήριον,
προκατήγγειλαν πάλαι Προφῆται
θειωδῶς ἐμπνευσθέντες
δι' ἡμᾶς τούς εἰς τά τέλη τῶν αἰώνων
καταντήσαντας,
τῆς τούτου τυχόντες ἐλλάμψεως.

Αὐτό τό μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, τό προ-
εκήρυξαν παλαιά Προφῆτες ἐμπνευσμένοι ἀπό τό
Θεό, γιά χάρη ἡμῶν, τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦμε σ'
αὐτά τά τελευταία χρόνια.

Γνωσιν οὖν θείαν παρ' Αὐτοῦ λαθόντες
ἓνα Κύριον τόν Θεόν γινώσκομεν
ἐν τρισίν Ὑποστάσεσι δοξαζόμενον·

καί Αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες
μίαν Πίστιν, ἐν βάπτισμα ἔχοντες,
Χριστόν ἐνδεδύμεθα.

Ἀπό αὐτό τό μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας
φωτισμένοι, γνωρίζομε ἕναν Κύριον καί Θεόν μέ
τρεις Ὑποστάσεις. Αὐτόν μόνον λατρεύομε.

Μιά πίστιν ἔχομε καί ἕνα Βάπτισμα
καί εἴμαστε ντυμένοι τόν Χριστό
καί ἐνωμένοι μαζί Του.

Ἄλλ' ὁμολογοῦντες τήν σωτηρίαν,
ἔργῳ καί λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

ΛΑΟΣ

ἐπαναλαμβάνει:

Ὅμολογοῦντες τήν σωτηρίαν,
ἔργῳ καί λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Καί ἐμεῖς πού πιστέψαμε καί δεχτήκαμε τή σω-
τηρία πού ἐργάστηκε ὁ Χριστός γιά μᾶς τήν
ὁμολογοῦμε, τήν διακηρύττουμε, τήν ἐξιστοροῦμε
καί τήν διηγούμαστε μέ ἔργα καί λόγια.

Ἐπισημαίνομε:

**Τό οὐσιαστικό νόημα τῆς ἐορτῆς καθορίζει ἡ
ἐξῆς καταπληκτική φράση τοῦ Συνοδικοῦ τῆς
Ὁρθοδοξίας (4):**

(Μετάφραση)

«Ἐπάνω στίς εἰκόνες βλέπομε
τά πάθη πού ἔπαθε γιά μᾶς
ὁ Δεσπότης Χριστός»

τή Σταύρωση καί τήν Ταφή,
 τό ὅτι ἀπέθανε δηλαδή καί ἐτάφη,
 βλέπομε τόν Ἄδη νά νεκρώνεται
 νά σκυλεύεται καί νά λεηλατῆται.
Βλέπομε τούς ἄθλους,
 τά κατορθώματα
 καί τούς στεφάνους τῶν Μαρτύρων.
 Αὐτή τήν ἴδια δηλαδή τή σωτηρία,
 τήν ὁποίαν ἐργάστηκε πάνω στή γῆ
 ὁ πρῶτος ἀθλοθέτης καί ἀθλοδότης,
 ὁ στεφανωμένος νικητής
 Ἰησοῦς Χριστός.
 Αὐτή τήν ἑορτή
 πανηγυρίζομε σήμερα.
 Καί μέσα σ' αὐτόν τόν ἑορτασμό
 ὅλοι ἐμεῖς μαζί συναγαλλόμαστε
 καί λιτανεύομε χαρούμενοι
 καί φωνάζομε καί διακηρύττομε
 μέ ψαλμούς καί ὕμνους
 καί ἱερά ἄσματα:

ΛΑΟΣ

Τίς Θεός μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν;
 Σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

«**Ε**ποφειλομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπελάβομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀποδείξει τῶν τῆς εὐσεβείας δογμαμάτων, καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεβημάτων.»

Μετάφραση:

«Αὐτὴ ἡ εὐχαριστήρια δοξολογία πού τελοῦμε σήμερα, εἶναι ἡ ἐτήσια εὐχαριστία πού ὀφείλομε στό Θεό γιά τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν καταδικάστηκαν καὶ θάφτηκαν οἱ κακόδοξες διδασκαλίες καὶ ἀπολαύσαμε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ λαμπροστολισμένη μέ τὴν εὐπρέπεια τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆς, πού διακηρύττουν τρανότατα τὰ δόγματα τῶν ἀληθειῶν καὶ ἀκτινοβολοῦν τὴν χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν εὐσεβῶν δογμάτων τῆς πίστεως.»

Ο ΙΕΡΕΥΣ

μέ τό θυμιατό ὅπως κάνει
τὴ Νύχτα τοῦ Πάσχα
πρὶν ἀπό τὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως:

Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ
καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι,
πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ο ΧΟΡΟΣ

Δόξα. Ἦχος β'.

(Τό Ἰδιόμελο τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ)

Οἱ ἐξ ἀσεβείας εἰς εὐσέβειαν προβάντες
καί τῷ φωτί τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες
φαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν,
εὐχαριστήριον αἶνον
τῷ Θεῷ προσάγοντες!

Ὅλοι ἔμεῖς φωτιστήκαμε
ἀπό τό φῶς τῆς θείας γνώσεως
καί γλιτώσαμε καί περάσαμε
ἀπό τήν ἀσέβεια τῆς εἰκονομαχίας
στήν ὀρθόδοξη εὐσέβεια,
ἃς χειροκροτήσουμε κι ἃς ψάλλομε εὐχαριστήριο
ὕμνο στό Θεό.

Καί τὰς ἐν τοίχοις
καί πίναξι καί ἱεροῖς σκεύεσιν
ἐγχαραχθείσας ἱεράς εἰκόνας,
τοῦ Χριστοῦ, τῆς Πανάγνου
καί πάντων τῶν Ἁγίων,
τιμητικῶς προσκυνήσωμεν,
ἀποβαλλόμενοι τήν δυσσεβῆ
τῶν κακοδόξων θρησκείαν!

Καί ἃς τιμήσωμε προσκυνῶντας τιμητικά τίς ἱερές
εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ,
τῆς Παναγίας Μητέρας Του,
καί ὄλων τῶν Ἁγίων,
πού εἶναι χαραγμένες ἐπάνω σέ τοίχους,
σέ πίνακες καί ἱερά σκεύη,
ἀποβάλλοντας τήν ἀσεβῆ θρησκεία
τῶν κακοδόξων εἰκονομάχων.

«Ἡ γὰρ τιμὴ τῆς εἰκόνας
ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει»,
φησιν ὁ Βασίλειος.

Διότι ἡ τιμὴ πού ἀποδίδομε στὴν εἰκόνα μετα-
βαίνει στό Πρωτότυπο,
δηλαδή στό Πρόσωπο πού εἰκονίζει,
λέει ὁ Μέγας Βασίλειος.

*Προσκυνοῦντες οὖν τιμητικῶς, ἀδελφοί, τὰς
ιεράς εἰκόνας,
τὰς παριστώσας
τὸ μυστήριον τῆς πίστεως
καὶ σωτηρίας ἡμῶν,
αἰτούμεθα παρὰ Χριστοῦ,
τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ,
ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου Θεοτόκου καὶ πά-
ντων τῶν Ἁγίων
δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. (ΚΠ 09)*

Καθὼς προσκυνοῦμε λοιπόν, ἀδελφοί,
τίς ἱερές εἰκόνες πού ἀναπαριστοῦν
τὸ μυστήριον τῆς πίστεως,
τὴ σωτηρία μας,
παρακαλοῦμε τὸν Χριστό,
τὸν σαρκωθέντα Λόγον τοῦ Θεοῦ,
μέ τις πρεσβεῖες τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ ὅλων
τῶν Ἁγίων,
νά χαρίσῃ καὶ σέ μᾶς
τὸ μέγα Του ἔλεος.

Ο ΛΑΟΣ

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ (Ψαλτή)

Δόξα Σοι τῷ δεῖξαντι τό φῶς.
 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
 καί ἐπί γῆς εἰρήνη,
 ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Υμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε,
 προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε,
 εὐχαριστοῦμέν Σοι,
 διά τήν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε, Βασιλεῦ ἐπουράνιε, Θεέ,
 Πάτερ παντοκράτορ·
 Κύριε Ἰῆε μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ
 καί Ἅγιον Πνεῦμα.

Πρόσδεξαι τήν δέησιν ἡμῶν,
 ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός
 καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ μόνος ἅγιος,
 Σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός,
 εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Ὅτι παρά Σοί πηγὴ ζωῆς
 ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τό ἔλεός Σου
 τοῖς γινώσκουσί Σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός,
 ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γ')

Δόξα.

Καί νῦν.

Ἁγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἁγιος ὁ Θεός.

Ἁγιος Ἰσχυρός.

Ἁγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο ΛΑΟΣ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'

Τήν ἄχραντον Εἰκόνα Σου

προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ,
αἰτούμενοι συγχώρησιν
τῶν πταισμάτων ἡμῶν,
Χριστέ ὁ Θεός!

Βουλήσει γάρ ἠυδόκησας **σαρκί**
ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ,
ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ!

Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμεν Σοι·

Χαρᾶς, ἐπλήρωσας **τά πάντα**,
ὁ Σωτήρ ἡμῶν,
παραγενόμενος
εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

Ο ΠΡΟΕΞΑΡΧΩΝ

«Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τά ἔθνη, ἐνωτίσαθε
αὐτῶν πάντες οἱ λαοί!»

15 **Ο**ἱ Προφῆται ὡς εἶδον,
οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν,
ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν,

Ὅπως προεΐδαν καὶ προεφήτεψαν
οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως
ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ Μαθητές τοῦ
Χριστοῦ στήν ἐποχή τῆς Καινῆς Διαθήκης καί
ὅπως παρέλαβε ἀπό αὐτούς ἡ Ἐκκλησία

οὕτω φρονοῦμεν,
οὕτω λαλοῦμεν,
οὕτω κηρύσσομεν
Ἔτσι πιστεύομε,
ἔτσι ὁμολογοῦμε,
ἔτσι διακηρύσσομε.

Ο ΛΑΟΣ

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

Οὕτω φρονοῦμεν,
οὕτω λαλοῦμεν,
οὕτω κηρύσσομεν:
Ὡς εἶδον οἱ Προφῆται,
ὡς ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι,
ὡς παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία.

Ο ΠΡΟΕΞΑΡΧΩΝ

Οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν,
ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν,
ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν,
ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται,
τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται,
ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο,
ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν·
οὕτω φρονοῦμεν,

οὔτω λαλοῦμεν,
οὔτω κηρύσσομεν.

Ὅπως καθόρισαν τά δόγματα στίς οἰκουμενικές
συνόδους οἱ πατέρες καί διδάσκαλοι τῆς
Ἐκκλησίας, καί ὅπως συμφώνησε ἡ οἰκουμένη,
ὅπως ἔλαμψε ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀποδεί-
χθηκε ἡ ἀλήθεια Του καί ἀποδιώχτηκε τό
ψεῦδος, ὅπως φανερώθηκε μέ παρρησία καί μαρ-
τυρήθηκε ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ κι ὅπως ἐβράβευσε ὁ
ἴδιος ὁ Χριστός, Ἔτσι πιστεύομε, ἔτσι ὁμολο-
γοῦμε, ἔτσι διακηρύσσομε.

Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν
καί τούς Αὐτοῦ Ἁγίους
ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς,
ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις,
ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι,

Τόν Χριστό, τόν ἀληθινό Θεό μας,
καί τούς ἁγίους Του
μέ λόγους τιμοῦμε,
μέ συγγράμματα,
μέ ἔννοιες, μέ θυσίες, μέ ναούς,
μέ εἰκονίσματα

τόν μέν ὡς Θεόν καί Δεσπότην
προσκυνοῦντες καί σέβοντες,
καί τόν μέν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό
Τόν προσκυνοῦμε καί Τόν σεβόμαστε
λατρευτικά καί ἀπόλυτα
ὡς Θεόν καί κυρίαρχον Δεσπότην,

τούς δέ, διά τόν κοινόν Δεσπότην,
 ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας,
 τιμῶντες
 καί τήν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν
 ἀπονέμοντες.

Τούς δέ Ἁγίους Του, τούς τιμοῦμε
 ἐπειδή ἔχομε τόν ἴδιο κοινό Δεσπότη,
 καί τούς ἀποδίδομε σχετική
 - καί ὄχι ἀπόλυτη λατρευτική - προσκύνηση,
 ὡς γνησίους καί ἀληθινούς ὑπηρέτες Του.

16 Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων,
 αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων,
 αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων,
 αὕτη ἡ πίστις
 τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Αὕτη εἶναι ἡ πίστις
 πού ἔζησαν καί ἐδίδαξαν
 καί παρέδωκαν οἱ Ἀπόστολοι.
 Αὕτη εἶναι ἡ πίστις πού παρέλαβαν
 οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας
 ἀπό τόν Χριστό καί τούς Ἀποστόλους
 καί παρέδωκαν σ' ἐμᾶς.

Αὕτη εἶναι ἡ πίστις
 πάνω στήν ὁποία βασίζεται
 καί στηρίζεται ἡ οἰκουμένη.

Ο ΛΑΟΣ

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

Αὕτη εἶναι ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων,
 αὕτη εἶναι ἡ πίστις τῶν Πατέρων,
 αὕτη εἶναι ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων,

αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις ποὺ στηρίζει
τὴν Οἰκουμένην.

[ΠΡΟΕΞΑΡΧΩΝ

Κι ἐμεῖς αὐτὴν τὴν πίστιν παρελάβαμε,
αὐτὴν τηροῦμεν,
ἐν αὐτῇ μένομε
καί μέ αὐτὴν ἐπιθυμοῦμε
νά ἐπισφραγίσωμε τὴ ζωὴ μας.

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

Αὐτὴν τὴν πίστιν παρελάβαμε,
αὐτὴν τηροῦμεν,
ἐν αὐτῇ μένομε
καί μέ αὐτὴν ἐπιθυμοῦμε
νά ἐπισφραγίσωμε τὴ ζωὴ μας.

Ἄνανεώνομε λοιπόν τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς
μας καὶ διακηρύττομε ὅτι θά παραμείνωμε πιστοὶ
μέχρι θανάτου σ' αὐτὴν τὴν πίστιν τῶν πατέρων
μας. Καί ὅλοι μαζί ὁμολογοῦμε:]

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως

1.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν,
Πατέρα, παντοκράτορα,
ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς,
ὄρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

2.

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,

τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενῆ,
τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα
πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ φωτός,
Θεόν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα,
ὁμοούσιον τῷ Πατρί,
δι' οὗ ἅπαντα ἐγένετο.

3.

Τόν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
καί διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν
καί σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου
καί Μαρίας τῆς Παρθένου
καί ἐνανθρωπήσαντα.

4.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν
ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου
καί παθόντα καί ταφέντα.

5.

Καί ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
κατὰ τὰς Γραφάς.

6.

Καί ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καί καθεζόμενον
ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

7.

Καί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς,
οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

8.

Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον,
τό Κύριον, τό Ζωοποιόν,
τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον,
τό σύν Πατρί καί Υἱῶ
συμπροσκυνούμενον
καί συνδοξαζόμενον,
τό λαλήσαν διά τῶν Προφητῶν.

9.

Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν
καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

10.

Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

11.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

12.

Καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Τίς Θεός

μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν;
σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

ὑπό τούς ἤχους τῶν κωθῶνων

Ἀμέσως μετά, ἡ σχηματισμένη ἤδη στό σωλῆα πομπή, ξεκινᾷ, προπορευομένου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐπονται τά Ἐξαπτέρυγα καί οἱ λαμπάδες

καί τρεῖς τριάδες παιδίων,
 φερόντων ὑψωμένας εἰς τάς χεῖρας των ἱεράς
 εἰκόνας. Τελευταῖοι οἱ φέροντες τάς Δεσποτικές
 Εἰκόνας καί ἀμέσως μετὰ οἱ ἱερεῖς.

Ἀκολουθοῦν ὀπίσω αὐτῶν οἱ χοροὶ καί ὁλόκληρο
 τό Ἐκκλησίασμα ψάλλοντες ἐναλλάξ τό
 Ἀπολυτίκιον καί τό Τίς Θεός...

Κατά τήν λιτάνευση οἱ δύο χοροὶ ἐνωμένοι σέ
 ἓνα παραμένουν στή θέση τους καί ψάλλουν:

α) τό Ἀπολυτίκιο τῆς ἑορτῆς «Τήν ἄχραντον
 εἰκόνα Σου» ἀπό τήν σελίδα 9 καί κατόπιν

β) τά καθίσματα,

γ) τά στιχηρά τοῦ Ἑσπερινοῦ σελ. 5 καί τῶν
 Αἰνῶν, σελ. 16.

ΟΙ ΧΟΡΟΙ
ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ
ΨΑΛΛΟΥΝ

Τό κάθισμα τῆς γ' ὠδῆς
τῆς ἑορτῆς

Ἦχος α'. Χορός ἀγγελικός.

Τήν θείαν Σου μορφήν
 ἐν εἰκόνι τυποῦντες
 τήν γέννησιν, Χριστέ,
 ἀριδῆλως βοῶμεν,
 τά θαύματα τά ἄρρητα,
 τήν ἐκούσιαν σταύρωσιν·

ὄθεν δαίμονες
ἀποδιώκονται φόβῳ
καὶ κακόδοξοι ἐν κατηφείᾳ θρηνοῦσιν
ὡς τούτων συμμετοχοί.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μορφάς τῶν προφητῶν,
ἀποστόλων τά εἶδη,
μαρτύρων ἱερῶν καὶ ἁγίων ἀπάντων
εἰκόνας καὶ μορφώματα ἱερῶς ὠραίῃται,
τοῦ Νυμφίου δέ
τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς νύμφης
ἀγλαίῃται ταῖς νοεραῖς ἀγλαίαις
ἡ μήτηρ, ἡ ἄνω Σιών.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῖς πόδῳ Σου, σεμνή,
τὴν ἁγίαν εἰκόνα
τιμῶσι καὶ Θεοῦ
ἀληθῆ Σε Μητέρα
συμφώνως καταγγέλουσι
καὶ πιστῶς προσκυνοῦσί Σε,
φύλαξ φάνηδι
καὶ κραταιά προστασία,
ἀποτρέπουσα
πᾶν δυσχερές πόρρω τούτων,
ὡς πάντα ἰσχύουσα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος 6'

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου
προσκυνοῦμεν Ἁγαθέ,

αἰτούμενοι συγχώρησιν
 τῶν πταισμάτων ἡμῶν,
 Χριστέ ὁ Θεός!
 Βουλήσει γάρ ἠυδόκησας **σαρκί**
 ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ,
 ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας
 ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ!
 Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμεν Σοι:
 Χαράς, ἐπλήρωσας **τά πάντα**,
 ὁ Σωτήρ ἡμῶν,
 παραγενόμενος
 εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

**Στό τέλος τῆς λιτανείας ἐπιστρέφουν
 ὅλοι μέσα στό ναό.**

Οἱ φέροντες τόν Σταυρό, τά ἑξαπτέρυγα καί τίς
 δεσποτικές εἰκόνες, λαμβάνουν θέση στήν εἴσοδο
 καί ὁ λαός εἰσερχόμενος ἀσπάζεται τά ιερά σύμβολα
 τῆς πίστεώς του.

Μαζί τους οἱ ἱερεῖς συγχαίρουν καί ἀσπάζονται
 τούς εἰσερχομένους, ἐνῶ οἱ χοροί ψάλλουν πανηγυ-
 ρικά τά χαρακτηριστικώτερα τροπάρια ἀπό τά στι-
 χηρά καί τινα τῶν κανόνων. Ἄφου εἰσελθουν ὅλοι
 ἐντός τοῦ ναοῦ, οἱ ἱερεῖς καί οἱ φέροντες τά σύμβο-
 λα, ἐπανατοποθετοῦνται στόν σωλέα μέ μέτωπο
 πρὸς τόν λαόν καί ὁ προεξάρχων κατακλείει τήν δο-
 ξολογίαν καί τήν λιτανείαν μέ τούς μακαρισμούς,
 τά ἀναθέματα καί τίς δεήσεις:

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ - ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ

.....

ΔΕΗΣΙΣ

Ελέησον ἡμᾶς ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός σου,
δεόμενά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον. (γ).

Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν

Κύριε, ἐλέησον. (γ).

Ἐτι δεόμεθα
ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ...
καί πάσης τῆς ἐν Χριστῶ ἡμῶν ἀδελφότητος

Κύριε, ἐλέησον. (γ).

Ἐτι δεόμεθα
ὑπέρ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς
εὐρισκομένων
ἱεραποστόλων ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐργαζομένων τόν εὐαγγελισμόν
τοῦ σύμπαντος κόσμου
καί κηρυττόντων τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν
καί ὑπέρ τοῦ Κυρίου τόν Θεόν ἡμῶν
ἐπί πλέον συνεργῆσαι
καί κατευοδῶσαι αὐτούς ἐν πᾶσι.

Κύριε, ἐλέησον. (γ).

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ
 εἰρήνης καὶ καταστάσεως
 τοῦ σύμπαντος κόσμου,
 εὐσταθείας
 τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν
 καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως·
 σωτηρίας τε καὶ βοηθείας
 τῶν μετὰ σπουδῆς καὶ φόβου Θεοῦ κοπιούντων καὶ
 διακονούντων
 πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν
 καὶ ὑπέρ τῆς σωτηρίας πάσης ψυχῆς
 τῆς τὴν ἀλήθειαν ἐκζητούσης
 Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Κύριε, ἐλέησον. (Υ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ ἐλέους, ζωῆς,
 εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας,
 ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως
 καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν
 τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ,
 πάντων τῶν εὐσεβῶν
 καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν,
 τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων
 ἐν τῇ πόλει καὶ ἐνορίᾳ ταύτῃ,
 τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν
 καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.
 Καὶ ὑπέρ πάντων τῶν συνελθόντων
 εἰς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν
 καὶ πανήγυριν ταύτην,
 ὑπέρ ὑγείας καὶ σωτηρίας αὐτῶν εἶπωμεν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων
καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων
τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης
καὶ ὑπὲρ πάντων
τῶν προαναπαυσαμένων
πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων
καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα
ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι
τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν
(ἢ τὴν Μονήν) καὶ τὴν πόλιν ταύτην
καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν
ἀπὸ ὀργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ,
σεισμοῦ, καταποντισμοῦ,
πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων
ἐμφυλίου πολέμου
καὶ αἰφνιδίου θανάτου·
ὑπὲρ τοῦ ἴλεων, εὐμενῆ
καὶ εὐδιάλλακτον γενέσθαι
τόν ἀγαθόν
καὶ φιλόανθρωπον Θεόν ἡμῶν,
τοῦ ἀποστρέψαι καὶ διασκεδάσαι
πᾶσαν ὀργὴν καὶ νόσον
τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην
καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς

ἐκ τῆς ἐπικειμένης
δικαίας Αὐτοῦ ἀπειλῆς
καί ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον. (Υ)

Ἔτι δεόμεθα
καί ὑπέρ τοῦ εἰσακοῦσαι
Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν
φωνῆς τῆς δεήσεως
ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν
καί ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός ὁ Σωτήρ,
ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς
καί τῶν ἐν θαλάσῃ καί ἀέρι μακράν
καί ἴλεως, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα,
ἐπί ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν
καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐλεήμων γάρ
καί φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ειρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Σοί, Κύριε.

Δέσποτα πολυέλεε,
Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,

- πρεσβείαις
τῆς παναχράντου Σου Μητρός
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας·
- δυνάμει τοῦ τιμίου
καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ·
- προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων
Δυνάμεων Ἀσωμάτων·
- ἰκεσίαις τοῦ τιμίου ἐνδόξου
Προφήτου, Προδρόμου
καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
- τῶν ἁγίων, ἐνδόξων
καί πανευφήμεων Ἀποστόλων·
- τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἱεραρχῶν
καί οἰκουμενικῶν διδασκάλων,
Βασιλείου τοῦ Μεγάλου,
Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου·
Ἀθανασίου καί Κυρίλλου,
Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος,
πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας,
Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις,
Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος
καί Νεκταρίου Πενταπόλεως,
τῶν θαυματουργῶν·

- τῶν ἁγίων, ἐνδόξων
καὶ καλλινίκων Μαρτύρων·
- τῶν Ὁσίων καὶ θεοφόρων
Πατέρων ἡμῶν·
τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων·
- τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων
Ἰωακείμ καὶ Ἄννης,
(τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς)
(τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)
οὗ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
- καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων
εὐσπρόδεκτον ποιήσον τὴν δέησιν ἡμῶν·
δώρησαι ἡμῖν τὴν ἄφεσιν
τῶν παραπτωμάτων ἡμῶν·
σκέπασον ἡμᾶς
ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου·
ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν
πάντα ἐχθρόν καὶ πολέμιον·
εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν·
Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς
καὶ τὸν κόσμον σου,
καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος
καὶ ἐλεήμων Θεός.

Ἄμην.

17 **Τ**ούτων

τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου

ἄθλοισ τε καί ἀγωνίσμασι
 καί διδασκαλίαις
 παιδαγωγεῖσθαι τε καί κρατύνεσθαι
 Θεόν ἐκλιπαροῦντες,
 καί μιμητάς
 τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας
 μέχρι τέλους
 ἀναδείκνυσθαι ἐκδυσωποῦντες,
 ἀξιοθείημεν τῶν ἐξαιτουμένων,
 οἰκτιρμοῖς καί χάριτι
 τοῦ Μεγάλου καί Πρώτου
 Ἀρχιερέως Χριστοῦ
 τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου
 Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καί ἀειπαρθένου Μαρίας,
 τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων
 καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Μέ τούς ἄθλους καί τά κατορθώματα,
 τούς ἀγῶνες καί τίς διδασκαλίες
 ὄλων αὐτῶν τῶν Ἁγίων,
 δηλαδή τῶν Προφητῶν,
 τῶν Ἀποστόλων,
 τῶν Ἁγίων Πατέρων,
 ἱεραρχῶν καί διδασκάλων
 τῆς οἰκουμένης,
 καί τῶν μαρτύρων,
 παρακαλοῦμε καί ἐκλιπαροῦμε τό Θεό νά μᾶς
 παιδαγωγῇ, νά μᾶς στηρίξῃ
 καί νά μᾶς κραταιώνῃ,

ὥστε νά ἀναδεικνυόμαστε τέλειοι,
 μιμητές τῆς ἀγίας καί ἔνθεης ζωῆς τους
 καί ν' ἀξιωθοῦμε ν' ἀπολαύσωμε
 αὐτά πού χρειαζόμαστε καί ζητοῦμε,
 μέ τήν ἀγάπη καί τή χάρη τοῦ Χριστοῦ,
 τοῦ μεγάλου καί πρώτου Ἀρχιερέως
 καί ἀληθινοῦ Θεοῦ μας,
 τίς μεσιτεῖες τῆς ὑπερένδοξης
 Δέσποινας μας Θεοτόκου
 καί ἀειπαρθένου Μαρίας,
 τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων
 καί ὄλων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν...

Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν;
 Σύ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος!

Καί ἡ διανομή τοῦ ἀντιδώρου.

* * *

ΥΠ' ΟΨΙΝ ΓΙΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ

(Τό ιστορικό χρειάζεται εμπλουτισμό, γιά νά δίνη πληρέστερη καί κατατοπιστικώτερη ἐνημέρωση γιά τά φοβερά γεγονότα πού ἔγιναν τότε κατά τόν γενικό διωγμό κατά τῆς πίστεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Εἰκονομάχοι πρόλαβαν τίς μεταρρυθμίσεις τοῦ Λουθήρου καί τῶν ἄλλων ἡγετῶν τῆς Διαμαρτύρησης, καθώς καί ἐκεῖνες τίς φρικτές ἐπιθέσεις πού ἤρχισαν οἱ ἄθεοι καί ἀρνητές διαφωτιστές καί μετά ἀπό αὐτούς οἱ μαρξιστές ἐναντίον τῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες καί συνεχίζονται μέχρι σήμερα μέ ἄλλη δολιότερη καί πιά ἐπικίνδυνη μορφή.)

Στό Ναό μας μεταθέτομε τήν τελετή αὐτή στό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, γιά νά δοθῇ ἡ εὐκαιρία σ' ὀλόκληρο τό ἐκκλησιασμά νά πάρη μέρος στήν ἱερή λιτανεία καί στή χαρά τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ.